

Stokholmas latviešu ev. lut. draudze

Draudzes ziņas

Nr. 125

Gana raksts

2013. gada Kristus piedzimšanas svētkos, ievadot anno Domini 2014

Mīļās māsas, mīļie brāji Kristū,

Bet es – Dieva tuvumā man ir labi!
73. psalma 28.pants – 2014. gada lozungs

2014. gada lozungs “Dieva tuvumā man ir labi” skaisti parāda dažas mūsu Bībeles tulkojumu iezīmes, to dažādību un vienotību. 1965. gada tulkojumā lasām: “Bet man paliek mans aplaimotājs Dieva tuvums.” Jaunais tulkojums skan: “Bet es – Dieva tuvumā man ir labi.” 1965. gada tulkojumā patīk skaistā, gludā literārā valoda, jaunajā tulkojumā – tās tiešums un psalmos iecerētais dzejiskuma atveidojums. Priecājos, ka 2013. gada LELBĀL Virsvaldes plenārsēde Jeruzālemē un pēc mēneša LELB 26. Sinode Rīgā, tātad abas, jauno tulkojumu atzina nedz kā labāku, nedz kā sliktāku par līdzšinējo, bet nolika tos uz līdzīgas atzišanas pakāpes. Kā vienā, tā otrā atrodami brīnišķīgi tulkojuma risinājumi, tāpat kā neveiklības un klajas kļūdas. Gribas jūs iedrošināt turpmāk lietot abus tulkojumus, salīdzināt, jautāt, ļaut no jauna uzrunāt sirdi un prātu.

Abiem tulkojumiem kopēji ir 4 vārdi, uz kuriem varam attiecināt kā aizvadītā gadā piedzīvoto, tā nākošā gadā vēlamo: “bet”, “Dieva”, “tuvums”, “man”. - Pirmais vārds ir skarba BET. Arī mēs to pazīstam. Aizvadītā gadā un šajā dzīvē kopumā ir bijis un būs daudz jautājumu, šaubu, kārdinājumu, ļaunuma, sarūgtinājumu, nāves, draudu, grēka. Daudz BET. Piemēram, ja esam zaudējuši mīļus, tuvus cilvēkus, varbūt it kā tik pārāk agri. Arī mūsu Baznīcā bijuši sāpīgi zaudējumi. Un joprojām redzam Latvijā tik daudz BET.

DIEVS – vai tās nav tikai iedomas, un īstā dzīve drīzāk atrodama bez Viņa? 73. psalms ir kā dzīve: sātīnāta ar BET, un tomēr uzticības apliecinājums Viņam. No tālienes un teorētiski ilgi var spriedelēt par Dievu – dzīvi pārvērš un pie mērķa ved Viņa TUVUMS, Viņa vadība. Tas piedzīvojams Viņa Vārdā, arī ļoti personīgi, bet varbūt tomēr vislabāk mūsu draudžu kopībā, Viņa Sakramentos. Paldies mūsu draudzēm un ikkatram, kas kā ordinēts vai neordinēts darbinieks palīdz šo iespēju uzturēt un izkopt! Priecājamies par katru reizi, kad izdevies kādai draudzei atkal nodrošināt garīgo aprūpi. LELBA laju kursi visai LELBĀL iezīmē apziņu un atsāktas iespējas, ļoti dažādos veidos paust Dieva aicinājumu un tuvumu. Ziemsvētkos pateicamies Dievam, ka Viņš kļuvis cilvēks Jēzū Kristū, lai būtu mums tuvs, un Dievs nemitīgi runā un darbojas caur cilvēkiem. Kaut tas būtu caur mani, caur Tevi!

Jā, Dievs grib būt palīgs, glābējs, Pestītājs un aplaimotājs tieši MAN. Lai man “būtu labi” tanī pilnībā, patiesībā un mūžībā, kuru dāvāt var vienīgi Viņš. Tulkotājiem arvien vēl trūkst vārda, lai to spētu tā īsti izteikt: lai mēs būtu “svētīgi”, “laimīgi”. To, ka tas mūs noved plašā, skaistā apvārsnī, nupat apliecināja pēc Porvo pilsētas Somijā sauktās luterāņu-anglikāņu kopības vadošo bīskapu vienbalsīgs Islandē pieņemtais lēmums, šajā īpaši tuvā saimē uzņemt mūsu Baznīcu ārpus Latvijas kā pilntiesīgu locekli. Un Pasaules Baznīcu Apvienības 10. pilnsapulce Busanā 2013. gada novembrī ar savu mudi “Dzīvības Dievs, rādi mums ceļu uz taisnību un mieru!” izsaka, ka Dieva spēks ir pārvarējis un arī mums var palīdzēt pārvarēt visu BET, vai tas izpaustos pasaules netaisnībās, jeb konfesiju un baznīcu pārliecību atšķirībās, vai arī mūsu ikdienas lielās vai mazās problēmās. Lai mums būtu labi – Viņā!

Tieši to, abi ar manu kundzi, novēlam Jums arī 2014. gadā, kā šo Ziemsvētku skaistāko dāvanu.

Jūsu *Elmārs Ernsts Rozītis*
LELBĀL arhibīskaps

+ *Elmārs Ernsts Rozītis*

Latvija vijoles atslēgā

Ir divi vārdi, kuriem manā sirdī un domās piemīt īpašs skanējums un krāsa. Viens no šiem vārdiem apzīmē manu dzimteni, otrs – instrumentu, ar kuru saistīts viss mans apzinīgais mūžs. Latvija un vijole, tās abas ir veidojušas manu dzīvi, manu iekšējo pasauli, tās ir kļuvušas par daļu no manis pašas, un, ja jāstāsta par sevi, tad tas ir stāsts par kādu cilvēkiem neredzamu atslēgu, ar kuru Dievs manā sirdī uz visiem laikiem ieslēdzis manu zemi un mūziku.

Kopš vien sevi atceros, manās rokās arvien ir bijusi vijole. Mana bērnība ir neparasta vienīgi ar to, ka dzīvojot laukos pie vecmāmiņas un pavisam reti satiekoties ar citiem bērniem, es tā arī neuzzināju, ka spēlēt vijoli jau agrā bērnībā nemaz nav tik parasta lieta. Nekad man neradās pilsētas bērniem raksturīgais jautājums, – kāpēc jādara kaut kas tāds, ko citi bērni nedara. Man sevi nebija ar ko salīdzināt, un tā es visu bērnību dzīvoju drošā pārliecībā, ka mazas meitenes un mazas vijolītes sader kopā tikpat dabīgi kā pavasara saulīte un pienenes, kā uzarta tīruma smarža un cīrulīša treļļi dzidri zilās Latvijas debesīs ...

Ar manu mazo vijolīti saistās arī pirmā skaudrā atskārsmē manā mūžā. Patiesībā tas bija tikai mazs negadījums ceļā uz mūzikas skolu, taču, to atceroties, vēl tagad izjūtu izbailes un sāpes, kas toreiz pārņēma visu manu mazo, jūtīgo bērna sirdi. Kāpjot vilcienā, bija pavēries vijoles futrālis un pēkšņi es ieraudzīju savu vijolīti ar žēlu skaņu atsitamies pret vagona pakāpieniem un ripojam lejup pa netīro grīdu. Neatceros vairs, kā viss beidzās. Droši vien kāds pieaugušais instrumentu pacēla un man palīdzēja. Zinu tikai, ka caur izbīli un asarām prātā pirmo reizi uzplaiksnīja doma: mana vijole var iet bojā, mana vijole ir kaut kas tāds, ko varu pazaudēt ...

Pēc negadījuma vilcienā vecāki vijoles futrālim pielika mazu atslēdziņu, ko es saucu par „vijoles atslēgu”, un šis vārds man visu mūžu ir atgādinājis, ka vismīļākās un vistuvākās lietas ļoti jāsaudzē, ka šajā pasaulē nav nekā tāda, ko mēs nevarētu zaudēt, bet tieši šo patiesību mēs visbiežāk aizmirstam. Mēs kļūstam pavirši pret visdārgāko, pret to, ko visvairāk mīlam, jo laikam jau ir grūti noticēt, ka varētu reiz zust kaut kas tāds, kas arvien ir uzskatīts par pašsaprotamu un mums piederošu. Bet vai šajā pasaulē mums tiešām kaut kas pieder? Vai viss mums mīļais, tuvais un vajadzīgais patiesībā nav Dieva dāvana, ko Viņš mums uzticējis mīlestībā kopt un sargāt?

Par savu dzimteni – Latviju to iedomājos krietni vēlāk, mācoties Konservatorijā. Toreiz visus nākotnes sapņus un ieceres saistīju ar skatuves spožumu un slavu. Tam bija savi iemesli. Biju beigusi Emīla Dārziņa speciālo mūzikas vidusskolu, kas Latvijā tolaik skaitījās prestīžākā mācību iestāde mūzikā apdāvinātiem bērniem. Gadiem ilgi manas augšanas vide bija saistīta ar „lielo mākslu”. Ar to bija saistīti skolotāji un skolnieki, mācību priekšmeti un mācību mērķi. Viss, ko darījām, dzirdējām un domājām, arvien bija lielos mērogos, augstās prasībās pret sevi un pret citiem tieksmē ar savu sniegumu vienam otru pārspēt. Nebeidzamas vingrināšanās stundas, uzstāšanās ieskaitēs un koncertos bija visu mūsu ikdiena. Tagad nākas atzīt, - tas bija ļoti īpašs skolas laiks, pavisam savādāks kā citās mācību iestādēs, taču man arī tad, tāpat kā bērnībā, bija savādā, stiprā pārliecība, ka citādi nemaz nevar būt: skolnieki un mūzika ir nešķiramas lietas. Par to, ka mana izglītība un zeme, kurā dzīvoju ir kas īpašs, pirmo reizi iedomājos pēc kāda studiju ceļojuma Somijā. Mājupceļā, īsi pirms došanās uz prāmi, Helsinku ostā stāvēju jūras krastā. Visa aina bija saulaina un gaiša, ūdens zilums saplūda ar debesu zilgmi, veidojot vienotu, mirdzošu gleznu. Viss bija tik krāšņs, tik apburoši skaists, un manā sirdī pēkšņi atplaiksnīja kāda doma, kādas senas atmiņas – par manu mazo vijolīti vilcienā. Ciešāk piekļāvu sev vijoles futrāli, tomēr sapratu, ka šoreiz vijole nav tā, kuru baidos pazaudēt. Tur tālumā, aiz daudziem, daudziem jūras kilometriem atrodas kaut kas man dārgs, ļoti dārgs, tur ir Latvija! Un, ja kaut kāda iemesla dēļ prāmis neaties, nedosies ceļā, es nenokļūsu savā dzimtenē un savās mājās ...

Kāpēc mēs vērtības tā īsti aptveram tikai tad, kad pastāv varbūtība tās zaudēt? Es nezinu. Bet tieši tur, Helsinku ostā, es sapratu, ka man vajadzīga vēl viena „vijoles atslēga”, – Latvijai. Kur tādu meklēt? Kur atrast? Latvija nav maza skolnieku vijolīte, ko var noglabāt futrālī. Un tad es pacēlu acis pret Debesīm lūgšanā uz Dievu: „Kungs, Tu esi mani apdāvinājis ar lietām, kuras ir nenovērtējami dārgas! Es Tev pateicos par mīlestību, kādu Tu man esi parādījis, šīs lietas piešķirot! Bet es neprotu un nevaru tās nosargāt! Bez Tevis tas nav iespējams! Rādi man ceļu un veidu, kā Tevi godināt, ar viņām apieties! Piešķir man kādu „atslēgu”! Tu esi brīnumu Dievs, Tu esi dzīvs Dievs, Tu to vari!”

Nu jau ir pagājuši daudzi gadi kopš lūgšanas jūras krastā un Dievs manu lūgšanu ir uzklaudis. Es pabeidzu Mūzikas Ākadēmiju ar visaugstāko atzīmi vijoles eksāmenā, bet nekļuvu par koncertējošu mākslinieci. Saņēmusi īpašu Dieva aicinājumu, kļuvu par evaņģēlisti luterāņu Baznīcā un uzsāku

Turpinājums Latvija vijoles atslēgā

teoloģijas studijas Latvijas Universitātē. Esmu bijusi daudzviet pasaulē, – Vācijā, Austrijā un Ungārijā esmu spēlējusi vijoli, taču ne koncertzālēs, bet baznīcās, ne lai izrādītu māksliniecisko varēšanu, bet lai papildinātu lekcijas par Bībeli, par Dievu un par Viņa darbu Latvijā. Es esmu tik skaidri piedzīvojusi Dieva klātbūtni un Viņa brīnumaino vadību savā dzīvē, esmu tik bieži redzējusi, kā pieņemtā vēsts par krustāsisto un augšāmceltu Kristu pārveido cilvēku dzīves, ka droši ticu, – vienīgi Dievā atrodams miers, drošība, brīvība un cerība, kas tik ārkārtīgi nepieciešama cilvēkiem Latvijā un visā pasaulē.

Mana vijole skan Baznīcas svētku dievkalpojumos un Bībeles skolās, kristiešu nometnēs un vienkāršās ticīgo sanāksmēs, un es ar prieku varu apliecināt, – Dievs man ir piešķīris pavisam īpašu, brīnumainu „vijoles atslēgu”. Šī atslēga ir Kristus mīlestība. Tā ne tikai nosargā manā sirdī vislielāko ieguvumu – Evanģēliju, un manas vislielākās vērtības – mīlestību pret dzimteni un mūziku, bet arī pavisam īpašā veidā tiem atver citu cilvēku sirdis, darot viņus saprotošākus un laimīgākus. Tas ir brīnums, un nekad es neesmu nožēlojusi, ka savā laikā lūdzu Dievam tik neparastu lietu, un viņš man to piešķīra, – īpašu atslēgu vijolei, Latvijai un cilvēku sirdīm: Viņa, Dieva, mīlestību. Kaut arī dzīves apstākļi vai pienākumi mēdz mūs uz ilgāku vai īsāku laiku šķirtu no dzimtenes, Latvija mums nepazudīs, ja vien ar „vijoles atslēgu”, Kristus mīlestību, to savās sirdīs turēsim dārgu un savas dzīves kalpošanā no visas sirds centīsimies vest savu tautu pie Tā, kuram ir Mūžīgās dzīvības atslēga – pie Jēzus Kristus.

Mācītājas Dr. Ilzes Kezberes raksts 2000. gada „Pie Svētavota”.

Mācītāja Kezberes viesosies Stokholmā un Zviedrijas Baznīcas Sinodē. Nepalaidīsim garām iespēju ieklausīties viņas piedalīšanos dievkalpojumā 16. martā. Draudzes pēcpusdienā būs iespēja tuvāk iepazīties ar mācītāju Kezberi.

Latvijas ev.-lut. baznīca ārpus Latvijas (LELBĀL) izsludina bīskapa vēlēšanas 2014. gadā

LELBĀL Darbības noteikumi paredz, ka Baznīcas bīskaps tiek ievēlēts uz septiņiem gadiem. Baznīcas Virsvalde viņam/ai tad piešķir amata apzīmējumu archibīskaps/e. Tā, nākošajām vēlēšanām jānotiek 2014. gadā, lai pēcnieka/ces ievēšana amatā varētu notikt līdz 2015.g. 1. maijam. Līdzšinējais bīskaps, Elmārs E. Rozītis, vēlreiz nekandidēs.

LELBĀL Virsvalde ir izraudzījusi vēlēšanu komisiju, kurai ir jau pieredze izkārtojot 2007. gada vēlēšanas. To sastāda Sietlas (Seattle, WA, USA) draudzes locekļi: Juris Cilnis (priekšsēdis), Džems Apsītis, Jānis Atvars, Ilmars Lūsis un Andrejs Zāmelis.

Vēlēšanu process sāksies 2014. g. janvārī ar balsstiesīgo sarakstu sastādīšanu un beigsies (vismaz pirmais gājiens) oktobrī ar balsu skaitīšanu. LELBĀL draudzes darbojās 14 dažādās valstīs, tādēļ paredzētais laiks ir samērā garš.

Juris Cilnis

2013.g. 18. novembra dievkalpojumā piedalījās Stokholmas latviešu skolas bērni levas Lāses vadībā

Foto: Aira Miķelsone

Katra svētdiena ir Lieldienas!

Var domāt, ka Kristus piedzimšanas, Ziemsvētki ir galvenie svētki kristīgā ticībā. Dievs ar mums, Dievs kā cilvēks mūsu vidū. Vai Betlēmes brīnums nav kristīgās ticības sākums?

Nē, Lieldienas – Kristus augšāmcelšanās svētki ir Baznīcas dzīves pamatā. Ja Jēzus nebūtu augšāmcelies no mirušajiem, tad viņa piedzimšana nebūtu bijusi kaut kas īpašs. Viņam noteikti būtu piešķirts godājams tituls, bet viņš nebūtu Glābējs, un Uzvarētājs. Dažiem Lielā piektdiena ir vissvarīgākais savā kristīgajā ticībā. Krustā sistais Jēzus spēj aizkustināt pat cietu sirdi.

Tomēr Lieldienas ir kristīgās ticības sākuma un izejas punkts. Tukšais kops un mācekļu tikšanās ar augšāmcelušo dod jēgu Jēzus ciešanām un nāvei. Krusts ir uzvaras zīmē, piedošanas un atbrīvošanas, pestīšanas un izlīguma simbols!

Vasarsvētki – Baznīcas dzimšanas diena, kad Dievs apvelta ar savu Garu, Palīgu, kas atklāj, ka Kristus ir netikai patiesība, dzīvība un ceļš pie Debesutēva, bet arī pašas dzīves, kas aptver radību un mūsu cilvēciskumu.

Tomēr, Lieldienas ir sākums. Kad augšāmcelies Kristus norādīja saviem mācekļiem, cik svarīgi ir atcerēties, ko viņš ir teicis, darījis un solījis.

Pateicoties Lieldienām, svinam katru svētdienu ar pateicību un tikšanos prieku. Mēs atceramies tikšanos ar Viņu un Viņa darbību. Mēs esam atvērti viņa nesaredzamai klātienai, tilts tiek celts starp debesīm un zemi, robežas starp cilvēcisku un dievišķu, dzīvi un nāvi, tagad un toreiz tiek lauztas.

No šīs perspektīvas, Ziemssvētki, Lielā Piektdiena, Vasarsvētki un dzīve ir veselums. Lieldienu gaisma dod visam būtisko saturu.

*Lieldienās nav runa par nemirstību,
bet augšāmcelšanos.*

Augšāmcelšanos no nāves.

Dītrihs Bonhefers

Ciešanu laiks, vai Gavēnis šogad sākas 5. martā ar Pelnu trešdienu, un ilgst 40 dienas. Mums dotas 40 dienas pārdomām, lai mēs ikdienas skrējienā varētu apstāties un uzdot sev jautājumus: kurp un kāpēc es vispār skrienu. Kā man patiesībā vajadzīgs, un kas man trūkst? Ko es meklēju?

Novēlu visiem mieru un atklātību šajās četrdesmit dienās. *Mācītāja Ieva*

Lieldienu laika dievkalpojumi

Zaļās ceturtdienas dievkalpojums **17. aprīlī, pulksten 16.00 Upsalā** Vindhemas baznīcā, Vindhemsgatan 9.

Kristus augšāmcelšanās dievkalpojums, svētdien **20. aprīlī, pulksten 14.00 Stockholmā**, Somu baznīcā (Finska kyrkan). Pēc dievkalpojuma draudzes namā kafijas galds.

Sirsniņi gaidām draudzes locekļus ierasties Pilnsapulcē

svētdien, 2014. gada **16. februārī**, Somu baznīcas draudzes namā
pēc dievkalpojuma Somu baznīcā, kas sākas plkst. 14.00

Dienas kārtība

1. Pilnsapulces atklāšana.
2. Pilnsapulces vadītāja, sekretāra un balsu skaitītāju vēlēšanas.
3. Konstatēšana, vai pilnsapulce sasaukta saskaņā ar statūtiem.
4. Pilnsapulces darba kārtības apstiprināšana.
5. Draudzes darbības gada pārskats.
6. Draudzes saimnieciskais pārskats.
7. Revīzijas komisijas ziņojums.
8. Gada pārskata un revīzijas komisijas ziņojuma pieņemšana.
9. Valdes un padomes atbrīvošana no atbildības par 2013. gada darbību.
10. Draudzes pārstāvja pie Baznīcas pārvaldes ziņojums.
11. Draudzes priekšnieka vēlēšanas.
12. Draudzes padomes vēlēšanas.
13. Turpmākā darbība.
14. 2014.g. budžets.
15. Dažādi jautājumi.

Vēlamies pieminēt un pateikties tām personām, kuras ārpus draudzes valdes un padomes loka, ar lielu sirsniņu piedalījušās mūsu 2013. gada darbībā. Lai 2014. gads jums būtu labvēlīgs!

Mūsu saimniece Ingrīda Leimane:

Sirsniņgs paldies visiem, kas gan pirms un pēc dievkalpojumiem ir palīdzējuši gan ar cepšanu, gan ar galdu klāšanu un trauku novākšanu!

Korektūras lasītāja:

Mirdza Krastiņa

Dievkalpojumos piedalījušies:

Pie ērģelēm

Merja Aapro, Rūta Baumgarte un Göran Grahn

Pie klavierēm

Iveta Cālīte, Raitis Freimanis un Olga Tomiļina

Čells

Anja Strautmane

Flauta

Inta Heimdal

Vijole

Filip Gloria, Ēriks Kancāns un Renāte Kļaviņa

Solisti

Pāvils Johansons, Daiga Kivleniece, Kajsa Lindberg un Christer Wikmark

Stokholmas latviešu koris

Gaidas Rulles vadībā

Stokholmas latviešu koris kopā ar dalībniekiem no Gēteborgas un Oslo korim

Dziesmu svētku diriģents

Ints Teterovskis

Stokholmas latviešu kora diriģente

Gaida Rulle

Ansamblis

Christer Wikmark vadībā

Dziedātāji

Jānis Bergholcs, Raitis Freimanis, Ieva Graufelde, Pāvils Johansons, Pēteris Kancāns, Jānis Krēsliņš, Laine Lasmane Wikmark, Ingrīda Leimane, Aira Miķelsone, Inese Piķe, Inga Strante, Anneli Zvejnieks un Ilze Zvejnieks.

Stokholmas Latviešu skolas audzēkņi

Ievas Lāses vadībā

Solists

Kristiāns Lindholm

Viesu mācītāji

Dr. Normunds Kamerongrauzis un katoļu priesteris

Pie karoga 18. novembrī

Dr. Andris Priede

Vēstnieks

Stokholmas Latviešu skolas audzēkņi

Gints Jēgermanis

Jubilāres

Vēstulē korintiešiem, 12. nodaļā, ir iedalījums Viena miesa – daudz locekļu. Draudze Ir „Kristus ķermenis un katrs tā loceklis.” Pēc paskaidrojuma, ka neviens loceklis nav mazāk svarīgs, Pāvils, ņemot vērā visus kas ir pulcējušies saka: „Dažus Dievs draudzē iecēla par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par skolotājiem, tad viņš deva dāvanas brīnumus darīt, tad dāvanas dziedināt, veikt žēlsirdības darbu, vadīt un runāt dažādās mēlēs.”

Mēs pateicamies par

Ingrīdu Leimani, kura ilgu gadu ir bijusi draudzes saimniece un mūs visus lutinājusi ar bagātīgi klātiem kafijas galdiem. 2013.g. 17. oktobrī piepildījās 65. gadi.

Mirdzu Krastiņu, kura daudz gadu ir lasījusi mūsu Draudzes Ziņas korektūras, un dalījusies ar savām pārdomām par tās saturu. 2013.g. 20. oktobrī piepildījās 85. mūža gadi.

Draudze apsveic jubilāres un tagad četrus mēnešus vēlāk, novēlam arī turpmāk prieku, mīlestību, sadraudzību un pāri visam Dieva svētību.

Vaj aizejot

Gatavojoties Vasarsvētkiem, piedāvājam rakstu kas pārņemts no Rīgas Lutera draudzes (Torņkalnā), apkārtraksta "Vēstule no Nācaretes, kur mācītājs Linards Rozentāls kalpo.

Viņam aizejot, tie cieši lūkojās debesīs, un, redzi, divi vīri baltās drānās pie tiem nostājās un sacīja: Galilejieši, ko stāvat, skatīdamies debesīs? Šis Jēzus, kas uzņemts debesīs prom no jums, tāpat nāks, kā jūs redzējāt viņu debesīs aizejam. (Apustuļu darbu grāmata 1:10–11)

Nav vienkārši mūsdienu valodā un domāšanā atrast tēlus, ar kuriem mēs varētu tuvojties tai pieredzei, ko piedzīvoja Jēzus mācekļi un ko viņi vēlāk nosauca tā, kā latviski mēs dēvējam ar gluži kā no pasaku grāmatas paņemtu jēdzienu – Debesbraukšana. Tas izklausās kā no Mihaēla Endes "Bezgalīgā stāsta" vai no kādas Ziemsvētku tematikai veltītas filmas, kurā ar ziemeļbriežiem pa gaisu kamanās traucas Santa Klauss. Taču atrast ceļu atpakaļ uz to, kas toreiz notika, ir svarīgāk, nekā mums šķiet.

Iespējams, tas izklausās pretrunā ar Bībeles tekstu, tomēr Jēzus nekādās debesīs neaizbrauca. To apliecina arī – kur gadījušies, kur ne, – divi vīri baltās drānās, kuri mācekļus aicināja atrauties no ciešās lūkošanās debesīs un pievērst uzmanību zemei. Jēzus uzņemšana debesīs ir metafora, kas apraksta Viņa klātbūtni uz zemes. Jēzus aptver visu zemi. Ja vēlamies to iztēloties telpiski – taču neaizrausimies ar to –, Jēzus kļūst lielāks un ietver sevī visu zemi. Pasaule, esība, cilvēce tiek ietverta Jēzū kā bērns mātes miesās. Bērns neredz savu māti tieši tāpēc, ka atrodas tai pārāk tuvu. Bērns pavisam mierīgi varētu apšaubīt, ka tāda māte vispār ir, katrā ziņā tas, ko viņš no mātes redz, bieži liecina par kaut ko citu. Jēzus Debesbraukšanā saņemējas ar zemi. Viņš ir viss, visā un pāri visam. Augšāmceltais Jēzus kļūst Kungs pār visu. Viņš kļūst kas daudz vairāk nekā tas Jēzus, ar kuru kopā mācekļi staigāja pa Galilejas ceļiem. Augšāmceltais un Debesīs visu zemi ietverošais Jēzus ir tas mūsējais, reālais Jēzus, kas, ja tā var teikt, ietver sevī pirms-Lielās-Piektdienas Jēzu. Šis Jēzus maina mūsu un daudzu miljonu cilvēku dzīvi. Viņš ir pirmais, pēdējais un dzīvais. Viņš ceļas augšā, Viņš ved zemi Debesīs, Viņš ir tas Jēzus, kas dzīvo, notiek, rāda šai pasaulei kustības virzienu un pats to vada pretī pilnībai. Tas ir process, plūsma, tapšana. Un top arī draudze, top baznīca. Arī tā nav kaut kas iecementējies un pēc pelējuma smaržojošs. Tā ir jauna, svaiga, pavasarīga – tādai tai jābūt, citādi kaut kas ar to nav kārtībā.

Zeme, kura tiek vesta Debesīs... Kāda tad tai ir jātop? Teologs Markus Borgs raksta, ka to raksturo daži aspekti. Vispirms, tā dzīvo dzīvi, kurā pirmajā vietā ir Dievs. Otrkārt, tajā notiek personiskas un politiskas (arī sociālas) izmaiņas, un kristīgā dzīve ir nevis sekošana kādām paražām, bet gan sevi pārveidojoša dzīve, kura no sirds vēlas būt par Dieva valstību. Treškārt, šādā dzīvē ticības apliecības un apgalvojumi, kuriem ticēt, atrodas tikai otrajā vietā. Pirmajā vietā ir izpratne, ka kristietība ir ceļš, pa kuru iet. Prakse ir svarīgāka nekā patiesību komplekts, kam ticēt. Ceturtkārt, tā ir dzīve, kuru raksturo dziļa uzticība un maigas pārliecības. Dziļa tāpēc, ka tā iesniedzas visos cilvēka esības aspektos, bet maiga, jo tā saprot, ka viss, ko mēs esam kristietībā formulējuši, ir mūsu pašu formulēts. Vārdi ir jāciena, taču, ja nepieciešams, ir jāmeklē jauni vārdi. Visā tajā svarīgākā vienība ir baznīca un draudze – Dieva (Kristus!) valstības socializācijas vieta, kura eksistē nevis kā tramplīns uz debesīm un arī ne pati sevis dēļ, bet šai pasaulei, šai zemei, tā ir instruments Dieva rokās, kurš šai pasaulei vēl to vislabāko. Tajā pašā laikā jāatceras, ka baznīca vienmēr atrodas tieši vienu paudzi pirms savas izmiršanas. To mēs nedrīkstam aizmirst. Mēs nedrīkstam... Jo Dievam nav vajadzīga baznīca, tā ir vajadzīga mums. Atcerēsimies to Vasarsvētkos...

Mācītājs Linards Rozentāls

Dievkalpojumu kolektes 2013. gadā

Draudzes darbība balstās uz dievkalpojumiem, kuros visi vienmēr ir ļoti mīļi gaidīti. Dievkalpojumā piedalīties nav tikai ticības apliecināšana, bet arī iespēja būt kopā ar līdzcilvēkiem ar tam pašām pamatvērtībām; Izrādīt mīlestību vienam pret otru, atbalstīt grūtībās nonākušos cilvēkus, kā arī priecāties līdzī otru priekam.

Viens no mūsu draudzes atbalstīšanas darbiem ir ziedot kolektes labdarīgiem mērķiem. Mums prieks paziņot, ka 2013. gadā savāktās kolektes ir 28.627.- kronu apmērā. Tā summa tika sadalīta sekojoši:

- 5.020.- 21. novembra Zolitūdes traģēdijā cietušajiem.
- 8.607.- Rugāju novada Vidusskolas stipendijas fondam – pabalsts skolniecei Ievai Zaķei.
- 15.000.- Daugavpils diacēzei priekš atbalsta bērniem un bērnu ģimenēm dzīvojot nelabvēlīgos apstākļos Latgalē.

No sirds dziļumiem pateicamies visiem dievkalpojumu apmeklētājiem par saņemto atbalstu mūsu draudzei un tās labdarībai!

Pateicības vēstule no Ievas Zaķes, Rugājas vidusskolas

„Labdien!

Mani sauc Ieva, esmu 20 gadus jauna Rugāju Novada Vidusskolas audzēkne. Esmu cilvēks, kurš dotajā brīdī ir pārpildīts ar visdažādākajām emocijām! Manā sirdī ir iemājojis neizsakāms prieks, pateicība, un beidzot esmu saskatījusi arī dzīves labo pusi – ticību tam, ka tomēr šajā pasaulē ir labi cilvēki! Esmu pateicīga savam lēmumam. Lēmumam saņemties, neskatoties uz grūtībām, un iestāties Rugāju vidusskolā, lai pabeigtu 12. klasi.

Pateicoties tam, es iepazīnu šīs skolas vērtību – savstarpējo sapratni, atbalstu un draudzību, kas vieno mūsu skolu. Iepazīstot skolas vadību, sapratu, ka esmu īstajā vietā un laikā. Un tad man radās spēks cīnīties par savu mērķi, bet tam vajadzēja nelielu finansiālo atbalstu. Pamazām viss iegrozījās pareizā dzīves ritmā. Braukāju uz skolu, pamazām iepazīnu skolas direktori, kā arī viņa mani. Direktore man mēģināja palīdzēt kā vien varēja, un pateicoties tam, es Ziemassvētku brīvdienās atradu nelielu, bet atbildīgu darbu caur Bērzpils pagastu. Esmu cilvēks, kurš skaitās kā bārenis, jo vecākiem tika atņemtas aprūpes tiesības par mani. Dzīvoju viena un tagad strādāju kā aprūpētāja, apkopju divas pensionāres, bet tas ir uz nenotektu laiku.

Vēlos Jums pateikt lielu paldies par, ka saziņojāt man naudu, lai es varētu pabeigt skolu, es to no sirds novērtēju. Man šī nauda bija vajadzīga, lai sagatavotos ziemas aukstajiem mēnešiem. Man no mājas līdz autobusa pieturai, lai tiktu uz skolu, ir jāiet 5 km, tāpēc es šo naudu iztērēju, lai nopirktu siltu ziemas apģērbu un ērtus, siltus apavus, kā arī nepieciešamās lietas mācību priekšmetiem. Liels paldies par Jūsu atbalstu, sapratni un palīdzību!”

Pieminot 21. novembra Zolitūdes traģēdijā cietušos. Atceres brīdis 2013.g. 29. novembrī Somu baznīcā, Stokholmā

Šis piemiņas un aizlūguma dievkalpojums klātesošos aizkustināja ar savu iejūtīgo un svinīgo noskaņu. Prāvestei Ieva Graufeldei liels un sirsnīgs paldies par šo piemiņas brīža noorganizēšanu, kā arī dievkalpojuma dalībniekiem: Latvijas vēstniekam Zviedrijā Gintam Jegermanim, Zviedrijas radio simfoniskā orķestra vijolniecei Renātei Kļaviņai, Mūzikas augstskolas pianistei Olgai Tomiļinai, Stokholmas latviešu kora dziedātājiem Gaidas Rulles vadībā un ēģelniecei Merja Aapro.

Foto: Raitis Freimanis

Kasieres informācija

Sākot 2014. gada draudzes darbību vispirms sirsnīgi gribu pateikties draudzes locekļiem par pagājušā gadā sniegto ekonomisko atbalstu. Mēs esam pateicīgi un to ļoti novērtējam! Saimnieciskā rezultāta prasība no SST (Nämnden för Statligt Stöd till Trossamfund) ir, ka draudzēm Zviedrijā pašām ir jāsaņēdā vismaz 50% no valsts saņemtā pabalsta.

Kopš 2012.g. SST arī ir ievēduši stringrāku kontroli par draudžu locekļu sarakstiem. Tādēļ pēdējos gadus atkārtoti esam lūguši draudzes atbalstītājiem **izpildīt reģistrācijas anketu**, un samaksāt draudzes nodevu 150.- par personu (bērniem un jauniešiem līdz 18 gada vecuma nav jāmaksā). Reģistrēšanās nozīmē, ka vēlaties palīdzēt nodrošināt, ka draudze spēs gādāt par dievkalpojumiem, kristībām, iesvētībām, laulībām, bērēm un diakonijas darbu.

Esmu saņēmusi jau daudz izpildītas reģistrēšanās anketes, bet ja neatceraties vai esiet reģistrējušies, lūdzu pajautājat pa e-pastu kristine@abc.se vai atrakstiet man – K. Bergholcs, Sickla Kanalgata 81, 120 68 Stockholm. Tagad pievienoju šo anketi tiem, kuri vēl nav reģistrējušies.

Visiem **pievienoju 2014.g. iemaksas zīmi** draudzes nodevai (150 kronas) un ziedojumiem.

Ceram uz jūsu turpmāko draudzes darbības atbalstu, līdzdalību un dievkalpojumu apmeklēšanu. Jūsu aktīvā līdzdalība rod draudzes valdei un padomei papildus prieku darboties un censties vēl vairāk!

Jūsu kasiere Kristīne

Draudzes mācītāja:

Prāv. Ieva Graufelde

Malmvägen 16 B, 4 tr.

191 60 Sollentuna

Tālr.: 08-508 940 45 vai 0737730051

ieva.graufelde@svenskakyrkan.se

Draudzes priekšsēde:

Zane Zalkalne

Larsbergs Parkväg 3

181 39 Lidingö

Tālr.: 070-632 20 06

zane.zalkalns@tele2.se

Draudzes kasiere un

“Draudzes ziņas” sastādītāja:

Kristīne Bergholca

Sickla Kanalgata 81

120 68 Stockholm

Tālr.: 0708 69 69 02

kristine@abc.se

Kapa jautājumi kārtojami pie:

Zaigas Zalkalnes

Skidvägen 5

129 49 Hägersten

Tālr.: 073-632 55 81

zaiga.zalkalns@tele2.se

Mājas lapa:

www.draudzes.se

Draudzes pasta tekošā rēķina

konta numurs:

35 17 73 – 7

Lettiska Församlingen i Stockholm

2014. gada Baznīcas gada grāmata

Mūsu Latvijas Evaņģēliski Lutheriskās Baznīcas Ārpus Latvijas gadagrāmata ir nonākusi draudzēs. Tā ir brīnišķīga dāvana, un dod iespēju iepazīties ar draudžu mācītājiem un darbiniekiem. Kalendārija nodaļa ir mēneša pārdomas un lasījumi katrai dienai. Rakstu nodaļa bagātina ar zināšanām par interesantu tēmu. Chronikas nodaļā lasāms par notikumiem Ārpus Latvijas draudzes, un Latvijas draudzēs.

Gatavojoties Reformācijas 500. gada svētkiem 2017, Gadagrāmatas rakstu nodaļas tēmas būs reformācijas un Luterā galvenās tēmas, *sola scriptura* tikai Svētie Raksti, *sola fide* vienīgi ticība, un *sola gratia* vienīgi žēlastība.

2014. gadā Jūs variet lasīt saistošus rakstus gan no Latvijas Bībeles Biedrības, par jauno tulkojumu, par Bībeles tekstiem dažādiem vecumiem un vēl daudz vairāk.

Grāmatu var pasūtīt pie Kristīnes Bergholcas, e-pasts kristine@abc.se, telefons 0708-69 69 02

Cena: 150.- kronas

Iemaksāt kontā 35 17 73 – 7
Lettiska Församlingen i Stockholm